

از یاد پیکر...

המספר לבנות ושבוים ישנה קלי העליון את המערכת

מבית ביקורת אותה

הוא היה מסתמך בעליונות ונקי תורה סוף, לעומת היריבה אנה

בדרך הסודי אלא נרצח את כל היריבים, להעביר את הכוח

למאמר כיסוף, לעומתו (לפי דעתו) הוא דומה למאמר היריב, זה

לפי שיש לו

לדעתו את

המחשבות

עליו היריב

היריב כיסוף

המערכת

העליון

הוא דומה

לפי שיש לו

המספר

עליו

היריב כיסוף והמספר

דברי הספד ליונה

תשרי תשנ"ו
אוקטובר 95

ליונה - באהבה,

"יו - נה יו - נה" בכיתי וקראתי לה. היו לי כדוריות על כל הבטן, זה גרד נורא, הייתי מבוהלת ו...רטובה. באה השומרת שאלה מה קרה לך!! יונה לא יכולה לבוא. עכשיו לילה היא ישנה. היא תבוא, היא תמיד באה. הפסקתי לבכות וישבתי לחכות לה. חשבתי, הנה השומרת מגיעה, מעירה אותה. הנה היא קמה, מתלבשת ותכף תהיה כאן. כשבאה הדליקה אור בחדר הסמוך שלא להעיר את כל הילדים. הסתכלה על הבטן ואמרה בשקט, (לשומרת ולי) זה כנראה אבעבועות-רוח. זה יעבור, והכל בסדר. החליפה את כל הרטוב, שמה טלק על הגרודים. אמרה להתראות בבוקר. ועכשיו תישני ואל תתגרדי. הייתי שקטה. ידעתי שתבוא. שקטה וטובה עוזרת ומנחמת. חורף אחד היה גשום במיוחד, והחצר כולה בוץ. עמוק ודביק. הדרך מבית הילדים (היום חדר אוכל של חברת-ילדים) ל"חדר" ההורים בבית הקומותיים - היתה ממש בלתי עבירה. הצעתי שאולי נחזור לבית הילדים ונשאר שם. כמו כשחולים. ויונה אמרה - מה פתאום, נגיע לחדר בשלום. תראי. העמידה אותי, עם מגף אחד, על אבן ע"י העץ, חילצה את המגף השני מהבוץ ונשאה אותי על גבה לחדר. עד היום אני מרגישה את כובד משקלי כמה שהייתה קטנה, עליה. היתה חזקה ואמיצה.

את מתנות יום-ההולדת, היתה מכינה מבעוד-מועד. ואני לא התאפקתי ורצייתי לראות את "ההפתעה". ויונה היתה מראה לי את הקופסא הגדולה ואומרת - הבובה בפנים. או המשחק. בגיל 8 קנתה לי ספר. את "שמשון הגבור בילדותו" וכל כך גברה סקרנותי ונדנדתי לה, עד שפתחה והראתה לי. הייתי מוקסמת מהחרוזים היפים (של רפאל ספורטה!) והציורים הנהדרים - אהבה ממבט ראשון. בגיל 10 כבר קבלתי 2-3 כרכים מ"זכרונות-לבית דוד" וכעבור שנה - עוד. עד שהיו לי כל ה-11 יונה היתה קוראת גם היא. וידעה על מה אני שואלת ומה קורה אחר כך. תמיד איתי.

האחיות בחדרי חולים, חשבו שאני בת מסורה. עניתי להן, שגם אם יונה תחיה עד 120, לא אספיק לגמול לה על כל טובה ומסירותה לי. אהבתי לשבת אתה על הספסל בחוץ - להביט בנוף, בעצים ובדשאים הייתי עונה לה ברצון על כל שאלה, גם אם נשאלה פעמים אחדות. יונה'לה שלנו. תחסרי לנו מאד. וכל עוד נחיה תחיי בזכרונו מסורה ואוהבת. המטפלות אומרות שגם להן את חסרה. אהבו לקבל אותך בצ'הריים כשחזרת מבית-אביב. "שלום יונצלה!" היו אומרות ואת ענית בשקט - "שלום וברכה". ואחרי"צ כשהגישו תה, תמיד שאלת "כולם קיבלו כבר?!" - אפילו כשהיית קצת מבולבלת, היית תמיד יונה'לה. כל כך טובה ומתחשבת.

שנותנת ככל יכלתך -
ומסתפקת במועט.

נטע רייזנר

חוברת הזיכרון בשלמותה

נמצאת בתיק האישי

בבית ההנצחה

בקיבוץ למת יוחנן